

Met de Pelgrim op pad :“ Frans Baas”

Frans werd in 1940 geboren te Maartensdijk in de provincie Utrecht. Van 1964 tot zijn pensionering in 1998 is hij werkzaam geweest bij de Nederlandse Heidemij als bosbouwer.

Foto genomen : ergens op de “Ruta Portugues”

“ *Frans Vertelt* “

Het voortraject om op pad te gaan ?

In 1982 had Henk, een oudere collega op het werk, altijd de mond vol met de mededeling dat hij zodra hij met pensioen zou gaan hij te voet naar Santiago zou gaan. Steeds weer begon hij hierover, terwijl ik in de vaste veronderstelling leefde dat het Santiago in Zuid-America betrof, en geen weet had dat Santiago de Compostella in Spanje was. Iedere keer begon hij hierover te zeiken, ik werd nadat ik dat enkele jaren had aangehoord, steeds nieuwsgieriger en begon mij hierin oppervlakkig te verdiepen. De uiteindelijke aanleiding om te gaan was: Henk werd 65 ging met pensioen maar zijn gezondheid belemmerde zijn plannen om op Pelgrimstocht te gaan. Hij kon het niet meer! Toen is het besluit gevallen om niet te wachten tot na mijn pensionering maar om te vertrekken.

Bijzondere ervaringen, tijdens de tocht ?

In het voorjaar van 1989 ben ik naar de Wandelbeurs in Arnhem gegaan om mogelijke informatie te vergaren voor de Pelgrimstocht naar Santiago. Ik trof daar een stel aan die daar Santiago stonden te promoten. Wandelgidsen of routebeschrijvingen waren niet voorhanden en het advies was om topografische kaarten 1:50.000 te kopen en de route via GR5 aan elkaar te knopen en achtereenvolgens in te kleuren via Le Puy en Velay. Bij de Heidemij hoorde ze mijn plannen geduldig aan, met de gedachte van “hij heeft wel meer van die rare ideeën”.

Bea en de kinderen plaatsten in eerste instantie ook grote vraagtekens bij mijn plannen om 3 maanden gaan te lopen over een afstand van 2800 km. Maar het verzet was van korte duur, omdat zij ook wisten dat als ik het eenmaal in mijn hoofd heb ik dat ook uit zal gaan voeren. De “gunfactor” won het dus van het verzet.

Nadat ik bij De Wit in Schijndel mijn uitrusting - waaronder een tent van 2400 gram en een slaapzak van ruim 2 kg - had gekocht, vertrok ik op 16 juni 1989. Achteraf tijdens de meest warme periode van het jaar door Frankrijk en Spanje, een extra handicap welke ik over het hoofd had gezien.

Een credencial of pelgrimspas bestond er nog niet, dus had ik een schriftje gekocht waarin ik de stempels tijdens de tocht verzamelde: mijn voorkeur was bij kerken en pastorieën. Opmerkelijk was, dat men dikwijls er handmatig een boodschap of vraag bijschreef bijvoorbeeld een voorspoedige reis toegewenst of om in Santiago een kaarsje aan te steken. Dikwijls informeerde men ook of ik al ontbeten had of dat ik wat te eten wilde, ik heb hiervan menige keer gebruik gemaakt. De Pastoor bespelen was hierbij de uitdaging, het lukte steeds om rond 10 uur in de ochtend aan te bellen voor de bewuste stempel.

Vooraf had ik geen idee wat mij te wachten stond, ik kende niemand die hetzelfde gedaan had. Wel heb ik een dagboek bijgehouden en dagelijks mijn bevindingen aan het papier toevertrouwd. Over het algemeen sliep ik in de open lucht of in mijn tentje en de was deed ik dan bij de dorpsfontein. Tijdens het drogen in de directe buurt van de fontein, deed ik dan een rondwandeling door de stad of dorp en bezocht ik de bezienswaardigheden ter plaatse. Opmerkelijk waren zeker de ontmoetingen met zeer vele en gastvrije mensen tijdens de gehele tocht. Bij mijn eerste tocht in 1989 waren vrijwel alle kerken open, zeker voor de Pelgrims, in tegenstelling tot tegenwoordig.

Wat is je het meest bijgebleven na de tocht ?

Ik zou willen corrigeren in “wat is er bijgebleven na al mijn tochten” willen noemen. Slapen in een tentje op een talud, heel de nacht aan een tentstok moeten hangen om niet weg te glijden, zogenaamd leergeld om het tentje goed op te zetten. Het echte Pelgrimsgevoel dat je krijgt met de schelp om je nek, in de zon, 20 kilometer lopend over de Spaanse hoogvlakte.

Ik heb inmiddels 20 camino's gemaakt. Een aantal opmerkelijke ervaringen waren vrijwel steeds hetzelfde. Na 300 km krijg je de deksel op je neus en vraag je je steeds af “waar ben ik toch mee bezig”. Je raakt in een soort dip en deze duurt 100 km. Bij het 600 km - punt komt de overtuiging van “ik ga het halen”. En na 1000 km verdwijnt het thuisgevoel, een ding telt dan nog “de weg”! Heerlijk lopen, de rust, de vogels, de bloemen en de planten. Kortom, het besef van de natuur komt dan volledig tot zijn recht.

Hoe zijn je algemene indrukken achteraf ?

In alle opzichten “Positief” en verrijkend op alle gebied. Niet zeiken als je een pijl mist of je verloopt, zelfs niet bij een hele dag verlopen. Lief zijn voor jezelf dan zijn of komen er geen problemen. Ik heb nog nooit een nare ervaring gehad bij alle 18 camino's.

Een “virus” dat bijna niet uit te leggen is als je het niet hebt mogen ervaren. 20 tochten heb ik inmiddels gemaakt en ik ben er klaar voor om met de 21ste te starten. Ondanks mijn 81 levensjaar, hopelijk nog niet de laatste!!! Met de overtuiging dat er na de dood nog wat is, wil ik blijven genieten van het onderweg zijn lopende tot het einde, geen aftakeling, geen ziekbed.

Algemene punten:

*Wij hebben Frans bezocht tijdens de Corona-tijd waarin voor wat betreft het camino-perspectief de toekomst om weer op pad te gaan nog steeds onzeker is. Toch troosten wij ons met het lichtpuntje dat gloort aan het einde van de tunnel, om straks wanneer het verantwoord is weer **“Op pad te gaan als Pelgrim!”***